

## **Posudek rigorózní práce Mgr. Jana Kelmana na téma: „Obchodní tajemství a jeho soukromoprávní ochrana.“**

### *A. Obecné hodnocení*

Rigorózní práce J. Kelmana je věcně rozdělená do dvou částí. První část práce se věnuje právní úpravě obchodního tajemství v České republice a dělí se do třinácti kapitol. V kapitole první je popsána historie institutu obchodního tajemství, následujících dvě kapitoly se zabývají úlohou mezinárodního a evropského práva při ochraně obchodního tajemství. Čtvrtá kapitola se věnuje definici obchodního tajemství a jednotlivým definičním znakům podle obchodního zákoníku včetně vymezení pojmu obchodní tajemství ve vybraných právních řádech, konkrétně v právním řádu Velké Británie, Japonska, Francie, Itálie a Spolkové republiky Německo. V následující kapitole je obchodní tajemství porovnáno s instituty, které jsou svou povahou obchodnímu tajemství blízké nebo s ním úzce souvisí (know-how a důvěrné informace podle ustanovení § 271 ObchZ). Šestá kapitola se věnuje nakládání s obchodním tajemstvím. Kapitoly sedmá až dvanáctá se zabývají soukromoprávní ochranou obchodního tajemství, podle civilního hmotného i procesního práva. Třináctá kapitola je věnována právní úpravě obchodního tajemství v zákoně č. 89/2012 Sb.

Druhá část práce je věnována právní úpravě obchodního tajemství ve Spolkové republice Německo a je rozdělena do šesti kapitol. Kapitola čtrnáctá pojednává o pojmu obchodní tajemství, jak je chápe německé právo, jeho definici, a jednotlivých definičních znacích. V rámci čtrnácté kapitoly je též porovnána česká a německá definice obchodního tajemství. V patnácté kapitole se autor zabývá úpravou obchodního tajemství ve vybraných oblastech německého právního řádu, zejména pak v oblasti práva soutěžního. Kapitola šestnáctá se přináší stručný výklad vazeb úpravy obchodního tajemství na právo obchodních společností podle německé právní úpravy a podává i srovnání německé a české úpravy práva společníků akciové společnosti a společnosti s ručením omezeným na informace, které jsou předmětem obchodního tajemství. Kapitola sedmnáctá porovnáva českou a německou právní úpravu povinnosti obchodního zástupce zachovávat mlčenlivost. A konečně osmnáctá a devatenáctá kapitola se zabývají občanskoprávními nároky a procesněprávními prostředky ochrany obchodního tajemství ve Spolkové republice Německo.

Autor si jako cíl práce vytkl nejen shrnout a zevšeobecnit dosavadní poznatky o obchodním tajemství v České republice a porovnat některé její aspekty s obdobnou právní úpravou ve Spolkové republice Německo, ale též podat komplexní pohled na tento institut, postihnout podstatu některých problémů a pokusit se navrhnout cesty k jejich řešení. Této snaze měl být nápomocen srovnávací přístup, který, jak deklaroval v úvodu práce, zvolil s ohledem na skutečnost, že problematika obchodního tajemství se neomezuje pouze na území České republiky, a též na historickou blízkost srovnávaných právních řádů, která dává možnost úpravu obchodního tajemství lépe (transparentněji) porovnat a porozumět případným odlišnostem.

Lze říci, že zamýšlenému cíli, a zejména pak metodě, s jejíž pomocí chtěl tohoto cíle dosáhnout, zůstal autor dosti dlužen. O využití metody komparace lze hovořit pouze ve vztahu k porovnání pojmů (definic) obchodního tajemství a k porovnání práva na informace společníků obchodních společností. Třetí srovnávaná oblast – úprava zachování mlčenlivosti obchodního zástupce, je poněkud mimo hlavní téma.

Je však možno konstatovat, že autor v práci prokázal dobrou znalost českého pozitivního práva i judikatury ve zkoumané oblasti a rovněž znalost příslušné literatury. Názory jiných autorů nejen reprodukoval, ale (i když ne vždy) vyjadřoval i vlastní názor na jednotlivé problémy.

Až na některé drobné nedůslednosti (např. při citaci soudních rozhodnutí a nejednotnost ve způsobech citace) je dobrá i práce s poznámkovým aparátem.

K práci mám zejména následující dílčí připomínky.

#### *B. Některé dílčí připomínky:*

Na s. 42 autor zařazuje mezi případy převodu obchodního tajemství i svolení k jeho užití – tam ale nejde o převod, ale o poskytnutí užívání (licence). V dalším textu sice autor naznačuje, že jde o jakýsi „pseudopřevod“, nicméně ani to není přesné.

Na s. 43 naopak vyčleňuje z okruhu převodů vklad obchodního tajemství do základního kapitálu obchodní společnosti – tady však nepochybně – nebude-li vkládáno jen právo užívání – o převod jde.

Na s. 77 an. autor rozebírá „legitimaci ve sporech z obchodního tajemství“, jeho úvahy jsou však formulovány téměř výhradně ve vztahu k nekalé soutěži.

*C. Závěr:*

Přes některé shora uvedené výhrady považuji předloženou práci za způsobilou obhajoby.

V Brně dne 31. prosince 2012

Doc. JUDr. Ivana Štenglová